RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 213.757 van 8 juni 2011
in de zaak A. 200.384/XIV-33.175

In zake : Mario MAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mathieu Langerock
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Dampoortstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van "de beslissing van de directie van de gevangenis te Brugge dd. 01-06-2011" waardoor "betrokkene niet langer mag tewerkgesteld worden in de keuken".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2011 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daphné Florequin, die loco advocaat Mathieu Langerock verschijnt, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Brugge. Op het ogenblik van de feiten werkte hij in de keuken.

3.2. Op 1 juni 2011 beslist de gevangenisdirecteur dat de verzoeker niet langer in de keuken mag tewerkgesteld worden en dat hij onmiddellijk ander werk mag aanvragen.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

> "Gelet op het feit dat er de laatste weken geregeld onregelmatigheden opgemerkt worden in de keukensectie,
> Gelet er op 31.5.2011 vastgesteld werd dat er vanuit de keuken biefstuk werd meegesmokkeld, verborgen in een uitgehold brood,
> Gelet uit onderzoek blijkt dat betrokkene de mogelijkheid had om bovenstaande uit te voeren;
> Gelet uit vaststelling van het personeel blijkt dat betrokkene deel uitmaakt van een klein groepje gedetineerden die een negatieve invloed uitoefenen op de werksfeer in de keuken,
> Gelet een tewerkstelling in de keuken een zekere mate van vertrouwen vraagt en betrokkene op heden niet meer aan dit criterium voldoet (…).".

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist ter terechtzitting de ontvankelijkheid van de vordering. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze exceptie dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen te dezen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Onderzoek van de vordering

5. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

6.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de bestreden beslissing zijn rechten in sterke en onherstelbare mate beperkt. De tewerkstelling in de keuken is een gegeerde job. De verzoeker verdient er ongeveer 300 euro per maand mee en behoort hiermee tot de "grootverdieners". Met dit geld kan hij belwaarde kopen, bestellingen doen in de kantine, enz. Door de afzetting van zijn werk wordt het telefonisch contact met zijn familie ernstig beperkt en kan hij geen gebruik maken van de kantine. Daarnaast zorgt de tewerkstelling in de keuken voor een zekere ontspanning van de verzoeker en zit hij op die wijze niet constant op cel. Ook is het sociale contact met medegevangenen deugddoend. De wachtlijsten voor nieuw werk in de gevangenis zijn zeer lang, zodat het best mogelijk is dat hij een aantal maanden zal moeten wachten alvorens nieuw werk te hebben. Tenslotte is het volgens de verzoeker allesbehalve plezant om als dief aanzien te worden. Hij betoogt geen biefstukken te hebben gestolen en geen dief te zijn. Evenmin heeft hij weet van een klacht die de directie tegen hem zou hebben ingediend.

Beoordeling

6.2. Overeenkomstig artikel 16, § 2, 6°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State dient het verzoekschrift onder meer te bevatten: "een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen". Uit die bepaling volgt dat het aan de verzoeker staat om duidelijk en concreet aan te geven waarin

het nadeel bestaat dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het algemene betoog van de verzoeker dat de bestreden beslissing zijn rechten in sterke en onherstelbare mate beperkt, zonder dat dit concreet op zijn persoon wordt betrokken, kan daartoe niet volstaan.

6.3. In zoverre de verzoeker aanvoert aan dat hij een financieel verlies lijdt, moet worden vastgesteld dat een louter financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is. De verzoeker geeft geen bijzondere redenen waaruit zou kunnen blijken dat dit te dezen wel het geval zou kunnen zijn.

Het gebrek aan inkomsten belet voorts niet dat de verzoeker nog steeds contact kan onderhouden met zijn familie. De omstandigheid dat de verzoeker geen persoonlijke aankopen kan verrichten heeft niet tot gevolg dat hem het gewoon onderhoud in de gevangenis afgenomen wordt. Dat hij zich daarmee niet tevreden wil stellen en meer comfort wenst, kan niet als een ernstig nadeel aangenomen worden.

6.4. Met zijn betoog dat de tewerkstelling in de keuken voor een zekere ontspanning zorgt, dat hij op die wijze niet constant op cel zit en dat het sociale contact met medegevangenen deugddoend is, toont de verzoeker evenmin een nadeel aan dat dermate ernstig is dat het de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou verantwoorden. Niets belet de verzoeker immers om via andere wegen contact met zijn medegedetineerden te onderhouden. Zijn bewering dat de wachtlijsten voor nieuw werk in de gevangenis zeer lang zijn, zodat het best mogelijk is dat hij een aantal maanden zal moeten wachten alvorens nieuw werk te hebben, doet niet anders besluiten.

6.5. Het betoog van de verzoeker dat het allesbehalve plezant is om als dief aanzien te worden, dat hij geen biefstukken heeft gestolen en geen dief is en dat hij evenmin weet heeft van een klacht die de directie tegen hem zou hebben ingediend, lijkt te verwijzen naar een moreel nadeel, dat in de regel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. Minstens maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit te dezen niet het geval zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde

voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Stephan De Taeye**